

CAO News 3

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 5, číslo 3

Březen 2003

O STRACHU...

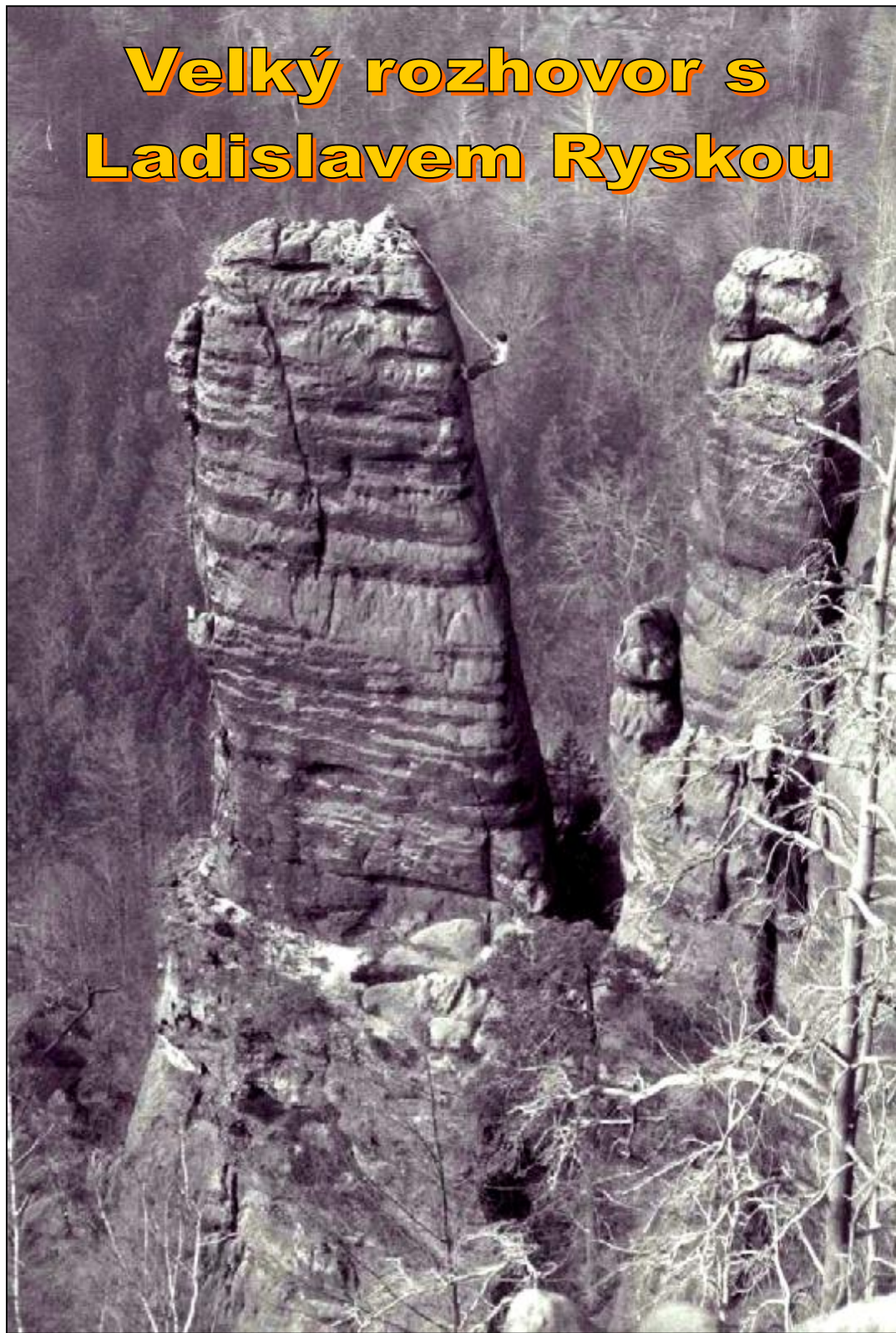
SIR EDMUND
HILLARY

*„Svým způsobem se
strach stal mým přítelem.
Občas jsem jej nenáviděl,
ale dodával koření
výzvěm a uspokojení
trofejím. Vždy jsem byl
příliš neklidný a můj
život byl neustálým
bojem proti nudě...“*

V tomto čísle

- ▼ Co nového v CAO Děčín
- ▼ Velký rozhovor
s Ladislavem Ryskou
- ▼ Docela nenormální příběh
- ▼ Zápis z jednání VK
- ▼ Mistr krajiny
- ▼ V zajetí ledu a sněhu
- ▼ Kavkazské střípky
- ▼ Boje o Horám zdar!
- ▼ Nové cesty
- ▼ Střípky
- ▼ Okénko HK Varnsdorf
- ▼ Čeká nás a další...

Velký rozhovor s Ladislavem Ryskou

Ladislav Ryska s vnukem na vrcholu Velkého tetřeva ve Hřensku

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára

Předseda CAO Děčín

V únoru jsme se opět sešli „U Makůvky“. Schůzka připadla na středu 5.2.2003. Moc k projednávání toho tentokrát nebylo, a tak měl Honza Švihnos velký prostor pro převyprávění svých čerstvých zážitků z Gambie.

Program schůzky byl následující:

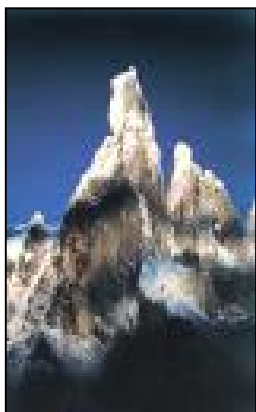
- **CAO News.** Jako vždy bylo zájemcům rozdáno aktuální číslo, sbíraly se náměty na příští. Většina členů již využívá možnosti zaslání novin ve formátu .pdf prostřednictvím e-mailu, nebo si je stahují z našich stránek.
- **Nové průkazky ČHS.** Jirka Kudrnáč rozdál zbytek průkazek a převzal peníze na doobjednání průkazů pro hřištníky a opozdilce.
- **Brigáda v NP.** Vzhledem k dlouhodobému mrazivému počasí, byla brigáda v Hřensku přesunuta na jiný termín. Předběžně to bylo na 1.3.2003.
- **Různé.** Nejprve to byly opět vrcholové krabice. (Například úplně zničená krabice byla na střední jehle na Vrabinci, na několika dalších věžích byly promáčené knihy zřejmě od toho, že někdo nechá krabice ležet na vrcholu nebo je do stojanu dá obráceně.)
- **GAMBIA.** A pak již Honza Švihnos nechal kolovat velké množství fotografií ze své cesty do západní Afriky. Se svou ženou navštívil Gambii a při sdělování zážitků mu v očích jenom svítilo. Slíbil také článček, ale znáte to...

V únoru se moc lézt nedalo. Né, že bychom to nezkoušeli, ale jen se sporadickými úspěchy. Většina se tak plně věnovala lyžování, anebo lezení na překližce.

19. února proběhla v děčínské Parolodi schůze Vrcholové komise. Zápis a nejdůležitější informace přineseme na jiném místě v tomto čísle.

Konec února přinesl alespoň částečné kýžené oteplení. Karel Bělina nenechal s Míšou Švajglem v klidu Ostrov. Jeden marný pokus o vrchol dal i na Dogu, která stále připomínala spíše Cerro Torre, nežli pískovcovou věž. Jan Josef Palivec vyrazil s Chárou na velkou průzkumnou výpravu do Šemánovic, Romanova, Kokořína a okolí, také bez valného úspěchu. Druhý den Chára s Tomášem Hrabáněm a Táňou Lošťákovou ukořistili v Jetřichovicích alespoň „Horám zdar!“ na Poštolčím kuželu.

Inu, není každý den posvícení... Více o některých akcích najdete uvnitř „listu“.

Horám zdar !!!

Velký rozhovor s nestorem pískovcového lezení u nás

Ladislavem Ryskou

Není lezec jako lezec, aneb klasikova v ýpověď.

David a Vláďa Nehasilovi

HO Boletice

Dovolte mi na úvod pár slov spojených s mou osobou. Jako malý jsem se dostal prostřednictvím bratra Prcka k lezení u nás na severu a můžu říct, že škola, kterou mi daly cesty od „velkých“ lezců jako jsou Heinz a Helmut Weigelovi, Karel Krombholz, Rudolf Zabilka, Zdeněk a Pavel Weingartlovi, Zdeněk Kropáček, Láďa Černý, Mira Michlík, Pedro a Pítrš Laštovičkovi, Milan Krauskopf a mnoho dalších, mě naučila tomu, jak se chovat ve skalách, jak lézt, jak dávat smyčky a vůbec dodržovat pravidla lezení. Byla to doba, kdy jsem se učil uctě k průkopníkům lezení a vzdával hold našim vzorům. Musím říci, že onen respekt zůstal a s vděčností děkuji všem těm, kteří jsou nadále mými vzory. Jedním z nich je i velký piskař, (promiňte mi osobní pojmenování) Ladislav Ryska.

Díky Vám - Páni klasici. David Nehasil.

Láďo, jaké byly Tvé začátky lezení, kdy jsi začal lézt, s kým jsi lezl a jak to vypadalo ve skalách?

Bylo to o prázdninách v roce 1939. Do skal mne přivedli dva kamarádi, se kterými jsem bydlel v jednom baráku. Byli jsme tedy tři - Němeček, Šimáně a já. Němečkovi měli v Brhlenách, to je kousek od Příhraz, chatu a vždycky tam jezdili na prázdniny. Němeček nás tam, protože nechtěl být sám, lákal. Tak jsme za ním přijeli. Přesli jsme hrázku a dostali jsme se do centra Příhraz ke Kobyle. Viděli jsme první lezce. Bauše, Jelínek, Mehzl a ještě nějaký lezec, jméno si již nepamatuji. Od těch jsme to prostě okoukali. No, nelenili jsme a hned druhou neděli jsme vzali šňůru na prádlo, skobičky a kladívko a šli jsme lézt. Hoši, znáte Kobylu - s bídou jsme se vyškábali na patest a nemohli jsme dolů. Starší lezci, nám pak ukázali něco o lezení a řekli co a jak. První co bylo, zašli jsme k provazníkovi (to byl řemeslník či firma na šňůry) a ten nám udělal první lano. Bylo dlouhé 40 metrů a když jsem jej stočil, tak bylo větší než já. S ním jsme začali definitivně lézt. To mi bylo 12 a kousek.

Na jaký vrchol jsi vylezl poprvé?

První skála, jako vrchol se slaněním a s knížkou, byla Basa. Ta je v oboře, jestli to tam znáte. Mezi Příhrazí a Drábkami se chodí oborou. V ní jsou věže, krásné věže. (Tam je i věž Vlasty Štáflové, která zahynula.) Bylo to na podzim 1939.

S kým jsi tam vylezl, sám?

No já, Němeček, Šimáně a Venca Plaček. Ne, pardon omlouvám se, Venca tam nebyl, ten s námi lezl až v roce 1942, když jsme byli registrováni. Tenkrát jsme lezli neregistrovaní, byli jsme kluci, v žádném oddíle, prostě ve třech.

Myslíš, že to byl výstup, který tě ovlivnil, po kterém jsi se stal horolezcem?

No, na 100 %.

Velký zážitek?

Kdybych se tam býval nedostal, neviděl bych vrchol, jak to tam vypadá. Když si člověk přečte v knížce jména dobrých lezců, to už v něm muselo zanechat velký zážitek.

Jaké jsi měl vybavení?

Che, che! Jenom to lano, co nám udělal provazník, úvazy jsme se naučili vázat od starších lezců, jako byl Bausche, Jelínek, Nejedlo a další, jestli vám ty jména něco říkají. Nejedlo má cestu na Hlásku.

Co lezačky?

Ty prostě nebyly, lezli jsme bosi.

Bez bot?

Jedině bosi, nic víc. To jsme měli podrážky na nohách tak udělaný, že když jsme šli spát, tak jediné v ponožkách. Měli jsme tak špinavý nohy, že by nás rodiče nepustili do postele. A tvrdou podrážku, že jsme chodili bosi v ostružinách a vůbec nám to nevadilo. Kdepak by jsme vzali boty, nebo něco jiného.

A jak jste se dopravovali do skal?

Většinou pěšky nebo na kole. Kolo měl jenom můj starší brácha a když jsem si na neděli chtěl kolo půjčit, tak jsem mu musel celý týden čistit boty. Jinak by mi kolo nepůjčil.

Co karabiny a smyčky?

Karabiny jediné hasičský. Smyčky ty jsme neměli, ty až v pozdější době. Když jsme pak viděli, jak se jistí v pískovcových hodinách (to bylo úplně první jištění), jak do nich strkají kusy provazů, tak jsme uřízli z lana pár smyček.

Naše stará parta a ukázka tehdejšího vybavení. Zleva: Venca Plačků, Karel Krombholz, Hugo Jelínek, Láďa Ryska, Radek Kotala

Když jsi vylezl na Basu, jak byl vrchol vybavený? Bylo tam vše a kdo to tam dal?

Jasně, kniha, slaňák jak má být. A kdo to tam dal? Určitě lezci před námi, už se tam lezlo dlouho jako v Příhrazích a Hrubici.

Kdo se v té době o vrcholy staral? Byli to Češi nebo Němci?

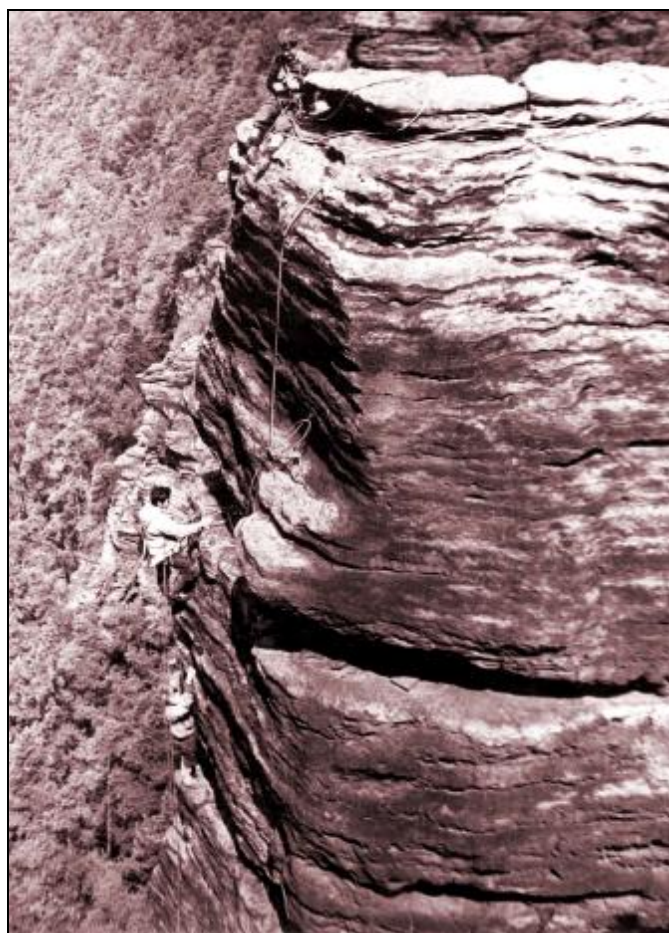
Asi obojí, ale nejkrásnější cesty měli většinou Němci a liberečáci. Kauschka a jiní, už si je nepamatuji. O vrcholy se myslím starali kluci z Turnova. Už byli odjakživa takoví. Procházka, Vodháněl, Pepa Smitků, z boleslavského oddílu Standa Hercík, Vojta Nejedlů a Jirka Hatašů.

Lezli jste i během války a kde?

I za války. U nás v Příhrazech, bylo to nejbližší.

A po válce?

Po válce jsme narukovali sem do Děčína. Dozvěděli jsme se (po roce 1945), že existují i jiné skály než Příhrazy, Prachov a Hrubice. Tady v Děčíně jsem začínal s Vencou Plačkem, Zdeňkem Slováčkem, Pepíkem Jeřábkem a mým bráchou. Kluci už tu byli a já přijel za nimi z koncentráku. Začínal jsem později, byl jsem totiž dlouhou dobu v nemocnici, to víš, skvrnitý tyfus... Potom jsem za nimi přišel a začali jsme lézt ve čtyřech. To jsme znali akorát Tisou a Ostrov, o Labáku jsme neměli ani potuchy, protože neexistovali žádný průvodce.

Láďa Ryska na historické fotografii při dobývání Hřebenového kuželu v Labském údolí.

Kdy jsi poprvé potkal Helmuta Weigla?

Bylo to až v roce 1953. Já přišel z vojny v roce 1951 a to akorát Helmut i Hynek Weiglovi rukovali, takže jsme se setkali až po ní v roce 1953. Helmut by si to asi pomatoval lépe. Někdy v roce 1948 nebo 1949 Helmut a Hynek Weiglovi a Karel Krombholz s Liborem Holpuchem zakládali v Děčíně oddíl. Do té doby já lezl jen tak, to ještě žádný oddíl nebyl.

Kdo tě Láďo učil se navázat, dávat smyčky a slaňovat?

Ze začátku jsme to okoukali, nikdo nás nic neučil.

Od koho jste to okoukali?

No od těch lezců, jak ti říkám - Procházka, Vodháněl, Smitko, Herčík, Hataš. Ty kluci lezli dávno před námi a od nich jsme to okoukali.

Jak se k vám ti lezci chovali?

Celkem dobře, kromě milionářů co byli za první republiky. To byl Mézl, Bausche, Štáflová. Ti jezdili celou dobu do Alp a po roce 1939, tedy po okupaci, se stáhli do Příhráz a okolí. No lezli, my to viděli, a to nás donutilo, že jsme začali lézt také.

Jaká byla pravidla na pískovci v roce 39?

Jaká pravidla, na lezení? Jak kdo lezl.

Co to znamená, jak kdo lezl?

My žádný knížky o lezení, pravidla ani průvodce neměli. Vyšla první nějaká knížka, ale od koho, to si nepamatuji.

Lád'o, pravidla nebyla, jakým způsobem jste dobývali vrcholy? Sekali jste chyty, stupy, jak to fungovalo?

V životě jsme si nedovolili seknout chyt nebo udělat stup. My v té době lezli jen udělané cesty a když jsme někde viděli kruh, tak jsme na tu cestu šli. Nevěděli jsme co je to za cestu a kdo ji dělal. Až teprve v roce 1942 jsme vstoupili do oddílu při mladoboleslavský škodovce. Tam nám dali instruktora nějakého Frantu Schneidera a ten už měl něco jako pravidla, podle kterých jsme lezli. Jezdili jsme s ním do Drábských světniček. Lezli jsme na Adělu (dnes se jmenuje jinak), na Čínskou věž, na Slovačku (ta dnes se jmenuje Dřeváček), jestli to tam znáte.

No my to tam proběhli, něco vylezli, ale zas tak často tam nejezdíme.

Já se tam pohyboval tak ten rok, no za války. Pravidla jako dnes ještě nebyly, takové jsme převzali po roce 1945 od sasáků a ty jsme dodržovali naprosto přesně.

Určitě jsi měl v téhle době nějakého dobrého lezce před sebou, nějaký symbol, kterému jsi se chtěl vyrovnat.

My jsme byli všichni na stejné úrovni, my jsme v té době všichni prakticky začínali. Před sebou jsme měli ty, co jsem ti jmenoval.

V jakých oddílech jsi působil a byl už Český horolezecký svaz?

V roce 1942 jsem byl ve spolku Sportgemeinschaft ASAP. To byl první oddíl, ve kterém jsem byl. ČHS už existoval - jmenoval se tehdy Klub alapistů českých.

Takže nejdříve jsi byl v závodním oddíle ASAP do roku 1944. A poté?

Potom jsem šel do Mnichova Hradiště do Klubu českých turistů a pak to byl Klub alapistů českých. Z Hradiště jsem šel do pohraničí a na starou průkazku jsem tady lezl až do roku, kdy jsem vstoupil do děčínského oddílu. Což bylo po návratu z vojny po roce 1952.

Byl jsi ještě v nějakém oddíle?

No, nejdřív to byl Sokol Podmokly. Ten skončil za 3 - 4 roky, poté to byl nějaký Sociakol nebo Spartak, nevím, a nakonec snad Lokomotiva. Do Lokomotivy jsme vstoupili jen proto, že nám dávali zadarmo jízdenky do Tater. Byla společná a nic jsme za ni neplatili. Ono to po roce 1948 bylo jiný, u moci komunisti a ti diktovali všelijaký Sociakoly a Lokomotivy. V HO Lokomotiva jsem dodnes, jestli mě nevyhodili. Honza Bílků říkal, že nám dají o oddíle něco vědět, tak ti nevím.

Kdo ty oddíly řídil a jak to v nich fungovalo?

Normálně, měli jsme členské schůze a když jsme se sešli, tak se určilo kam pojedem.

Jezdili jste společně do skal lézt?

Ano. Společně jen když byl nějaký oddílový zájezd, jinak individuálně. Jezdili jsme ve třech a po roce 1942 nás bylo víc, asi 10 lidí, kteří měli blíž do skal. Bydleli jsme v jedné čtvrti v Mladé Boleslavi, kde jsem se roku 1927 narodil a jezdili jsme do Příhráz a Drábských světniček.

Podnikali jste brigády ve skalách, spravovali jste skály?

Jéjé hochu, my jsme se nadřeli, to si nedoveš představit. To bylo kruhů, co jsme vyměnili, slaňáků co jsme dali tam, kde nebyly. Na tyhle věci měl lví podíl Erich Wrbíků. To byl šikovný kluk, vyráběl kruhy a ty jsme potom dávali do stěn. Od nikoho jsme kruhy nedostávali.

Do jakých skalních oblastí jsi jezdil nejraději?

Byly čtyři - Světničky, Prachov, Hrubice a Příhazy. Jiná možnost tady nebyla. Ádr i ostatní oblasti byly v Sudetech. Do nich jsme se dostali až po válce, my jinou možnost než Český ráj neměli.

A po roce 1945?

To jsme jezdili do Labáku. No nejdřív do Tisé a Ostrova. Potom jsme našli Rájec. Později jsme se dozvěděli o věžích v Labském údolí. Nebyl žádný průvodce, žádné spojení, nebylo nic. A my chodili pěšky po silnici z Děčína do Hřenska a koukali na masivy. Když jsme viděli nějakou věž nebo skálu, šli jsme od silnice přímo k ní. Tak jsme hledali další věže a masivy.

Údolní cesta na Kraba v Labském údolí (jištění na klasiku).

Museli jste platit za vstup do skal majiteli pozemku nebo jste museli obětovat nějakou jinou protislužbu?

Ne, nemuseli. My už jsme byli organizováni. Bez problému jsme si mohli chodit do skal, jak jsme chtěli.

Jak jsi se připravoval na lezení, jaká byla tvá příprava?

Ve všední dny po škole jsme chodili lézt na skály nad tratí. Když přijedeš do Bakova nad Jizerou, tak je vidíš.

A když jsi přišel sem?

Když jsem přišel sem, tak tady byl už oddíl. Chytl jsem se kamarádů V.Pláčka a Z.Slováčka. Ty jsem měl v partě a lezli jsme spolu. Jednou jsme potkali Karl Heinz Fischera, ten byl u nás lézt načerno v Ostrově, my lezli na Obra a on vylezl za námi na vrchol. S ním jsme to dali do kupy a tak jsem měl na dlouhou dobu dobrého spolulezce. To byl já, Slováček, Pláček,

Fischer a jeho žena Lída. S ní jsme dělali v Příhrazích jeden nádherný široký komín na Příhrazský sloup. Také jsme chodili cvičit. Helmut to vedl a cvičili jsme.

V kolika letech jsi se oženil?

V jedenadvaceti.

Jak to ovlivnilo tvoji lezeckou kariéru?

Jak vidíš vůbec né, lezl jsem pořád.

Nemělo to vliv, ani když přišly děti?

Když přišly děti? Ukážu ti fotku, jak jsem musel mít kluka přivázanýho. O tom manželka nevěděla, když mi ho dávala. Prostě neovlivnilo, chodil jsem pravidelně. Ona si toho byla vědoma a já už měl za sebou kurzy. Již v roce 1945 jsem byl v horolezeckém kurzu, absolvoval jsem státní kurz horolezectví ještě před tím, než jsem se dostal do Děčína. To jsem byl ještě Boleslavák.

Lezl jsi v horách?

Ano, v Tatrách. Ty byly pravidelně, v létě, v zimě. Mám tam i nějaké prvovýstupy na střídačku, jinak se tam neleze, a to s Vencou Slámovým. Za nejtěžší výstup považuji asi Stanislavského komín na Kežmarák.

To bylo v létě nebo v zimě?

V létě. V zimě je tam pěkný ledopád. V zimě jsem v této oblasti nelezl, my lezli na Jahňáčův štít, Kozí štít, Sňahový štít.

Takže jsi měl oblíbenou oblast okolo Zeleného plesa?

Nejenom tam, ale i kolem Téryny, Žlutou stěnu a Lomnický štít. Samozřejmě Gerlach, abych měl nejvyšší kopec.

Stanislavského komín na Kežmarovský štít považuješ za nejhodnotnější výstup?

Nedá se říct, že je to nejhodnotnější výstup. Když jsme ho ale lezli a opřel jsi se o stěnu, tak přes tebe tekla voda dolů. Pořád to crčelo.

A byl jsi v zahraničí?

Byl, ale až teprve teď, po revoluci. Ještě za komunistů jsme žádali rok co rok o povolení vyjet ven. Ve fabrice nás jako doporučili s určitou poznámkou a když jsme to odnesli na celnici, tak nás nepustili. Rok co rok jsme žádali a nic, až v roce 1988 jsem se dostal ven s Petrem Štěpánem a ostatními. Lezli jsme na Mt. Blanc, samozřejmě, pak na Maine jednu krásnou cestu za pět. A něco dalšího.

Nejvýše jsi byl na Mt. Blancu?

Ano na Blancu. Chytlí jsme hezký počasí. Nádherná cesta, ale lehký to nebylo. Hledali jsme cestu a nakonec jsme se tam dostali.

A co Matterhorn?

To byl vždycky můj sen. Dřív nás tam bolševici nepustili a teď už mi to mé zdraví a věk asi nedovolí.

Byl jsi se podívat v Dolomitech?

Byl, lezli jsme všechny Tre Cime. Gibonovou hranu, na Pikolu starou klasiku a tu třetí taky hezkou cestou. Jinde jsem nebyl.

Asi to byla pro vás škoda, že jste tam nemohli jezdit dřív, že?

Jéžiš! Když jsem se tam dostal po revoluci poprvé, tak mi bylo už 55 let. Co v těch letech už můžeš udělat? Prakticky nic. Ale zato jsem lezl hodně v Tatrách, tam mám přežité všechny vrcholy i ty nejhezčí cesty.

Když se zeptám na nepískovcovou oblast ČR kam jsi jezdil, která tě napadne?

Suché skály i když ty jsou pískovcové, ale dříve byly brány jako nepískovcové skály, Vrabinec, Bořeň, Vysočina.

A vápenec?

Já jen v těch Dolomitech, u nás ne.

Který cesty na písku považuješ za nejhezčí, nejhodnotnější co jsi lezl?

To je zase těžký, já jich lezl tolik. Považuji si, když jsem s těma starýma Sasákama lezl Bloszstock, Kreuzturm a jiné. Lezl jsem to s Arthurem Herrmannem a Willi Pokorným.

Co jste lezli na Bloszstock?

Západní cestu a to jsem byl ještě kluk ve formě. Je to hodnotný výstup, tam se kousek staví. Teď je tam kruh, dříve tam byl jenom hrot. Tam se jistilo a potom do žlábků. Na Kreuzturm jsme lezli ten Křížový travers, takovou klasiku.

Dělal jsi někdy prvovýstupy?

Pár v Labáku jako přeskok na Trůn a tak. Jinak s Karlem Krombholzem, Güntrem Schneidrem něco. Kolik jich mám, to ale opravdu nevím. To by se dalo přechít z průvodců. Něco tady, potom v Příhrazích a tam okolo. Za války jsme lezli jen udělané cesty. Všechny byly nové a my měli první přežky.

Který prvovýstup je tvůj nejtěžší?

Mně se zdá, že to byla Waldrauscherova cesta na Rudolfov kámen. Jedno z prvních VIIc v Labském údolí, ale byly i těžší VIIc.

Spadl jsi někdy?

Jéééj, jak se můžeš ptát člověče. Mokrát, jako první i druhý do kruhů i smyček.

Kdy a kde to bylo poprvé do kruhu?

Budeš se divit, ale poprvé jsem do kruhu nespadl, ale byl stržen. Bylo to asi v roce 1944. Šel jsem lézt s klukem a ten měl padoucnici. Já to nevěděl. Lezli jsme v oboře na Obouváka. V té cestě je kruh asi 2 metry pod vrcholem. On jistil odspoda a já, že ho doberu z vrcholu. Jdu dál od kruhu a najednou mě něco tahá zpátky do kruhu. On, jak se zamotával do lana v záchvatu padoucnice, tak mě shodil do kruhu. To byl šok.

Na zem jsi spadl a z jaké výšky?

Na zem jsem nikdy nespadl, jen do kruhů a párkrát jsem si odskočil, když jsem ještě nebyl tak vysoko. Naštěstí jsem si nikdy nezpůsobil žádný úraz. Vždy to byla jen hra a dopadlo to dobře. Akorát odřeniny ty jsem míval a dost. Skalního lišeje jsem míval, a ještě dnes, když lezu, tak toho mám hodně.

Jaká byla rivalita mezi lezci za války a po ní? Závíděli jste jeden druhému a soutěžili jste mezi sebou?

Nezáviděli jsme si, ale když jsme viděli, že někdo vylezl nějakou cestu, tak jsme na ní hned vyrazili, abychom jí měli a byli stejně dobří jako on.

Takže prakticky nebyl nikdo lepší než Ty, protože jsi to vylezl taky?

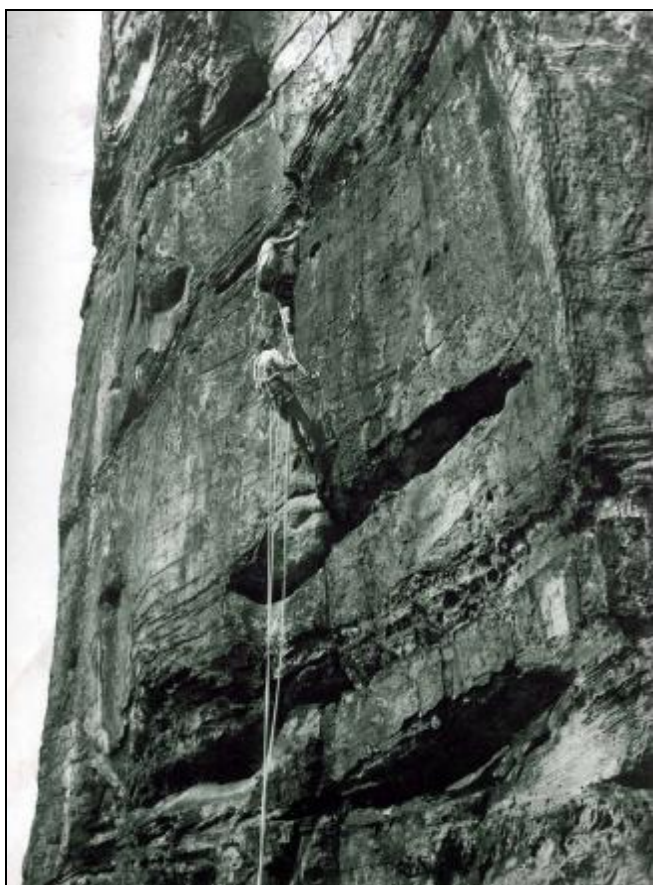
Ne, byli daleko lepší, já byl jeden z těch až hodně dole.

V životě i ve skalách jsou světlé i smutné chvíle. Na co vzpomínáš Ty?

Hezký chvíle ve skalách byly určitě všechny a to je pravda. Nemám a nemůžu říci, že by ve skalách nebylo něco hezkého. Špatnou chvíli jsem neměl. Měl jsem strach, to jo, a každou chvíli. Než jsem se chytil, měl jsem určitý takový stav, ale jak jsem vstoupil do stěny, to znáte podle sebe, tak už makáš a na nic jiného už nemyslíš.

A smutnější chvíle?

No, to byly takové, jako tenkrát v roce 1944. Šli jsme tehdy na Údolní cestu na Hlásku. Tu udělal Vojta Nejedlý no a hned druhý či třetí přelez jsme šli dělat my. Bylo podzimní mlhavý počasí. Nastoupili jsme, Němeček šel první, já druhý a Šimáně třetí. Já šel ke druhému kruhu a dobíral jsem Jarku Šimáněho k prvnímu kruhu. Němeček šel nahoru, tam je takový nepříjemný krok ke třetímu kruhu, on je vlácanej ve stěně, tam je krásná díra, no takhle to musíš lézt (chvilka lezecké pantomimy). Nádhernej písek je tam. My to ovšem nevěděli, že se musíš takhle natočit do stěny, sáhnout do díry a takhle se jakoby do ní posadit a cvaknout kruh. To jsme netušili. Němeček tam u toho stál a povídá: „Človče, je to mokrá, nepříjemná a lámavá, mně se nechce“, ale zkusil to. Ještě, abych to řekl od začátku, tenkrát se jistilo jen přes karabinu, v ruce jsi držel lano u karabiny. Takže Němeček měl strach, kdyby se něco stalo, abychom neměli spálený ruce. Protože jak ti někdo ulít, tak ty ruce byly na 100 % spálený od projetí lana. Tak jsme rozhodli, že nás bude jistit odspoda Boris Kašák. Oba jsme se odvážali a hodili lano dolů, tam byl Boris, dobrý kluk taky lezec. On jej pak jistil zezdola přes tělo. Němeček šel, já byl u druhého kruhu a Šimáně u prvního. Seděli jsme odvázaný jen ve smyčkách. Kdyby to vylezl, tak se navážeme a polezeme dál na vrchol. Ale on tam ulít, jak přiletěl na mou úroveň, tak se otočil a padal. Pak jsem viděl, jak u kruhu prasklo lano a jak byl v úvazku, tak spadl mezi skály dolů.

Údolní spára na Hlásku. Zde došlo k popisovanému úrazu Němečka, když při jeho pádu prasklo u 2. kruhu lano.

To byla nejnejpříjemnější chvíle, kterou jsem v těch skalách prožil. Protože nebejt Borise, který byl dole, tak nevím. Němeček, jak spadl mezi balvany, tak měl 2 x nalomenou páteř a silný otřes mozku a byl v bezvědomí. Boris měl duchapřítomnost, utrl opodál stojící lavičku, dal ji pod něj a

obvázal jej tím zbytkem lana. Představte si, že sanita jezdila jen do Mnichova Hradiště, dál ne. To byly takové turnusy a dál nejezdila. Boris musel jít, sehnat sedláka, kterej vzal žebřík, hodil tam 2 otýpky slámy a s tím prknem naložili toho Němečka a odvezli ho do Hradiště. Tam ho naložila sanita a odvezla do nemocnice. A teď my dva jsme zůstali ve stěně. Já u jednoho kruhu a Šimáně u druhého kruhu a bez lana. Lano leželo přetržené pod námi. Až konečně tam přišli nějakí vesničani. Šli okolo a viděli, že jsme ve stěně bez lana, volali jsme, aby vzali tyč a podali druhou část přetrženého lana, která ležela na zemi. Podali ho Šimáněmu, ten ho podal mně a my mohli slanit. No, a teď jsme se báli domů, víte co to znamenalo. Nevěděli jsme co je, jestli je mrtvej, nebo není.

To byly ty nejtragičtější chvíle mého života ve skalách.

Pokračování příště...

DOCELA NENORMÁLNÍ PŘÍBĚH

veselá příhoda z Adršpachu

Pavel Kýsa Bechyně

Praha

Ten den začal úplně normálně. Nebe modré, včelky létaly, ranní káva, namazaný chléb, doutníček, wc... Zabalili jsme batohy a vyrazili na věž Hrad. Naše družstvo se skládalo z těchto lidiček: Pavel Henke, Norbert Hnátek, L. Zemanová, Petr Kočka, Martin Štěrba a já. (Pokud jsem na někoho zapomněl, ať mi promine). K výstupu na věž jsme zvolili cestu se třema kruhama „Jubilejní“ za VIIa.

Od prvního kruhu bylo v popise cesty stavění, tak jsem šlápnul na Pavla a lezl stěnou dál ke druhému kruhu. Pavel mne popoháněl: „Neodpočívej a lez! Ať stihnem přelízt hodně cest!!“

Lezu tedy stěnou dál a najednou přede mnou jeskyňka. Tam bude asi jištění, říkám si a horko těžko se protahuji skulinou dovnitř. Paráda - dá se tu pohodlně stát, udělat i pár kroků a zajistit.

Leč mé nadšení trvalo jen do té doby, než jsem zjistil, že nemůžu ven. Dělal jsem co jsem mohl i jsem se navázal zezadu za sedák, ale nic nepomáhalo. Pavel se u kruhu rozčiloval a volal na mně ať neblbnu a nezdržuju, že takhle nic nevylezem.

Po půl hodině konečně všichni pochopili, že to není sranda a začali se mi smát. Nora sáhl do batohu pro foťák a se slovy: „To už nikdy neuvidím“ šel hledat dobré místo pro fotku (jsem rád, že nevyšly).

Když už jsem vyzkoušel vše, co mne napadlo, poslal jsem kluky pro rourák a kladivo (náhodou jsem ho měl ve stanu), abych si mohl průlez trochu rozšířit. Mezitím, než donesli vyprošťovací pomůcky, mi už dost nervózní Pavel řekl, ať ho tedy s té jeskyňky odjistím, když nemůžu vypadnout a on, že cvakne nade mnou třetí kruh.

Když kluci donesli nezbytné pomůcky pro výstup, tak jsem se konečně za veliké slávy a potlesku vysekal z jeskyňky na svobodu a všichni jsme už bez zdržování došli na vrchol...

No vidíte – a pak, že lezení nejde spojit s jeskyňařením.

A na závěr jedna rada:

Vyvarujte se všech děr!! (No - skoro všech..)

Zápis

z jednání VK Labské pískovce,
konaného dne 19.2.2003

Přítomni: Pavel Černý (Bělá), Jan Hoblák (Ostrov), Pavel Henke (Všemily, Srbská Kamenice), Jiří Rosol (Tisá), Jindřich Švihnos (Labské údolí – pravý břeh), Zbyněk Homola (Labské údolí – levý břeh), Milan Krauskopf (Hřensko), Václav Sojka (Kyjov), Petr Kočka (NP ČS), Vladislav Nehasil (Hřensko), David Nehasil (Vysoká Lípa), Petr Hejtmánek (předseda VK ČHS),

Ostatní: Radek Bakovský, Karel Bělina, Jan Paul, Eduard Puncman

Omluveni: Jiří Chára (CAO News), Vlastimil Domes (internetové stránky), Ondřej Johanovský (Rájec)

Neomluveni: Slávek Hrkal (Tokáň), Karel Hofman (Jetřichovice)

Jednání zahájil a řídil předseda VK Vladislav Nehasil. Na úvod jednání přivítal a představil nového správce oblasti Tisá - Jirku Rosola.

Hlavní body jednání:

- Zhodnocení činnosti za rok 2002. Předseda poděkoval Petru Kočkovi a Václavu Sojkovi za doznačení horolezeckých přístupových cest v NP. Dále byl předložen seznam provedených prací v roce 2002. Bylo konstatováno, že z důvodu úbytku materiálu a žádné podpory ze strany ČHS se vyměnilo velmi malé množství kruhů, slaňáků atd. Jinak patří dík všem správcům oblastí za práci pro oblastí a VK.
- Petr Hejtmánek představil nové nerezové kruhy pro pískovcové oblasti v ČR. Dále VK dostala příslib od předsedy VK ČHS na materiálové zabezpečení letošního roku. Z tohoto důvodu musí správcové oblastí nahlásit potřebný materiál do svých oblastí, který skutečně pro letošek využijí. Bude se evidovat veškerý vyměněný materiál. Petr slíbil zaslat předsedovi VK všechny protokoly o prvovýstupech v Labských pískovcích, které obdržel. Dále sdělil, že na financování některých akcí (údržba skal) je možno získat vládní grant od ČSTV nebo Phare. Podrobnější informace a případné podání žádosti o výše uvedené zajistí Petr Kočka.
- Byl předán seznam prvovýstupů za loňský rok správcům oblastí ke schválení. Ty byly schváleny, kromě jedné cesty na Bachyni (Hřensko), které byla lezena již dříve.
- Předseda sdělil úmysl CHKO o vytvoření NPR Kaňon Labe. Je potřebné vyznačit přístupové cesty ke skalám v oblasti Labské údolí - pravý břeh. Při vytvoření NPR bude zapotřebí žádat o výjimku pro lezeckou činnost jako u NP. Dále předseda kritizoval lezce, kteří porušují pravidla právě v Labském údolí (lezení za deště), kde jsou vidět z druhého břehu (Dolní a Prostř. Žleb).
- Petr Kočka pochválil české lezce za bezkonfliktní a bezproblémové jednání. Zmínil se i o pozdě podané žádosti o výjimku pro lezeckou činnost v NP. Již vznikla náprava a povolení je uděleno na tři roky. ČHS potažmo VK odpovídá za přístupové cesty v NP a musí se o ně starat a obnovovat. Informoval o plánované brigádě na tyto cesty.

Petr Hejtmánek nabídl možnost vícedenní výpomoci „civilkářů“ od svazu. Petr Kočka kritizoval děčínské „civilkáře“ za jejich odvedenou práci. Pracovníci NP s nimi nemají dobré zkušenosti. Dále zhodnotil komunikaci s VK jako velmi dobrou a poprosil o spolupráci na monitoringu výstupů na věže v NP (uvedeno ve výjimce MŽP). Prvovýstupy na nové věže musí schválit NP a mecholožka. Lezci musí dodržovat návštěvní řád NP a hlásit zahnízdění ohrožených druhů ptactva.

- Předseda VK nastínil problém krajového rozdělení a seznámil přítomné se situací vzniklou po odstoupení Libora Hrozy (zástupce ČHS pro Ústecký kraj). Materiály, které Libor Hroza měl, předal Jiřímu Chárovi. Ústecký kraj má 31 oddílů a asi 800 členů. Proto byl schválen návrh přípravného výboru. Zajištěním byl pověřen Jiří Chára, který s tím po předchozí domluvě souhlasil.
- Dále předseda, na základě stížností oddílů (oddíly, které nemají svého cvičitele, nemohou přibírat nové členy), kritizoval VV ČHS za malou podporu oddílů a tím nerozšiřování členské základny ČHS. Pokud musí být, dle nařízení bezpečnostní komise, cvičitel v každém oddíle, tak by měl svaz pro tyto oddíly cvičitele školit zdarma. Každý oddíl nemá tolik finančních prostředků, aby si mohl dovolit každé dva roky školit cvičitele a tím pomalu „vymírá“. Většinou ale oddíly porušují nařízení BK ČHS (přijímají nové členy, aniž by měly cvičitele).
- Předseda sdělil přítomným správcům oblastí možnost uložení popsanych vrcholových knih do archivu NP ČS.
- Předsedovi VK skončilo dvouleté období, a proto bylo nutno přistoupit k nové volbě. Po jednomyslném hlasování byl opět zvolen předsedou VK Vladislav Nehasil.
- Na závěr Petr Hejtmánek poděkoval členům VK za jejich práci a dobrou spolupráci s orgány ochrany přírody.
- Volná diskuse probíhala na různá témata týkající se lezení u nás.

Zapsal dne 19.2.2003 David Nehasil

Fotografie z jednání VK.

Zprava: P. Hejtmánek, E. Puncman (za Hejtmánkem), M. Krauskopf, Z. Homola, M. Dočekalová, J. Švihnos (zády).
Vrcholová komise se konala v cukrárně Parolod' ve středu
19.2.2003

Foto © V. Sojka

Mistr krajiny na diapozitivech

Karel Hofman v regionálním tisku

Milan Hrabal

Varnsdorf

Se svolením pana Milana Hrabala otiskujeme jeho článek o Karlu Hofmanovi, který vyšel v regionálním tisku.

Se jménem horolezce a fotografa Karla Hofmana (nar. 1969) se naši čtenáři setkávali již před lety, kdy - jako úplný začátečník publikoval své snímky v našem časopise.

Karel Hofman

Pak se na čas odmlčel. Dával o sobě vědět pouze v soutěži Fotorok (KPMV), kde vždy získal některé z ocenění, uspořádal ve Varnsdorfu dvě nevelké výstavy fotografií. Už méně je známo, že získal několik ocenění v soutěži české fotografické revue Foto Life. Málokdo ví o jeho vydavatelsví, kde vydal více než půlstovku svých pohlednic, plakátových i kapesních kalendářů, že se autorsky podílel na turistickém průvodci "Česko-saské Švýcarsko", katalogu a.s. Velveta a publikaci "Varnsdorf" (nakl. Enigma). Jeho snímky lze shlédnout také v rámci neobvyklé kolektivní výstavy instalované v Sokolím hnízdě na Pravčické bráně.

V polovině loňského listopadu se Karel Hofman představil veřejnosti svým prvním komponovaným pořadem "Krajiny", který sestavil z více než čtyř stovek svých diapositivů. Pořad se pod hlavičkou fotoklubu Kruhu přátel muzea Varnsdorf uskutečnil v sále Studentského centra Střelnice a přilákal více než stovku zájemců. Ti byli doslova vtaženi do "děje" Hofmanova vidění krajiny a lidí v ní mimo jiné i prostřednictvím citlivého výběru kvalitní, převážně filmové hudby. Podstatné ovšem byly autorovy záběry krajiny, přírody, lidí i architektury. Záběry neobvyklé a technicky vynikající, takže vůbec nevadila ani občasná popisnost (fotografie jako dokument, vzpomínka), protože často šlo o vzácné pohledy na obtížně přístupná místa.

Největší hodnotu z uměleckého hlediska (i jako náznak možné cesty Hofmanova dalšího vývoje) však měly snímky s většími autorskými ambicemi. Mám na mysli cykly Struktury (v pisku, na sněhu, mořském dně apod.), Obloha, Oheň nebo Slunce, zejména jeho (miněn Hofman i Slunce) mistrovské východy a západy. Pozoruhodné rovněž je, že vcelku nevadila naprostá absence informace jaká místa snímky vlastně zachycují. Prozradíme tedy alespoň našim čtenářům, že kromě atraktivních snímků ze zahraničí (především Alpy a Dolomity) bylo možno shlédnout velmi netradiční pohledy na blízké lokality - mj. Jedlovou, Mariinu skálu, ale také například budovu Biskupského gymnázia a další místa.

Celek - podle ohlasů - zanechal v divácích nezapomenutelný zážitek a tak nebylo divu, že i na pokračování "Krajiny II", začátkem prosince byl "nátřesk".

Víkend v zajetí ledu a sněhu

ohlédnutí za jednou podařenou akcí

Ilona Škálková

CAO Děčín

V pátek 21. února jsme vyrazili směr Lipová na chaloupku Jení Paula v počtu pěti (Prcek se Zuzkou, David, Jěňa a já). Tam jsme se večer soustředili na výkon nastávajících dvou víkendových dnů.

V sobotu ráno jsme vyrazili do Brtníků, kde jsme měli sraz s Ivanem Náhlíkem a všichni jsme vyrazili dobývat vrcholy. A to v pravém slova smyslu, protože všude bylo hafo sněhu a ledu. Stěny a hrany se většinou lézt nedaly, proto kluci volili přeskoky na vrcholy. Na přeskoky to byla pikantní podívaná, protože na vrškách byla masa ledu a sněhu, odrazová plocha byla též pokrytá ledem.

Řekla bych, že nejdůležitější a nejmumovější byl ten den Dáda, který několikrát na vrcholu přistál a tam se přisál jako chobotnice. I když zase na druhou stranu, kdo skákal první, tak měl nejměkčí přistání. Dokonce jedním přeskokem na věž Loupežník udělal Dáda s Prckem a Jěňou prvovýstup a cestu nazvali Placák (1).

Celý den nádherně svítilo sluníčko, ale čas neúprosně ubíhal. Též jsme navštívili některé vyhlídky jako Soví vyhlídku, Brtnický hrádek a Vlčí hrádek. V pět hodin jsme mohli bilancovat 7 dobitých vrcholů a 7 x Horám zdar.

Navečer nám Ivan udělal kulturní vložku. Promítl nám svou výpravu do Peru v roce 1999 s pěkným výkladem. Večer docela brzo všichni padli, neboť druhý den se brzo vstávalo a razilo se do Kyjova.

V Kyjově jsme těch vrcholů zdolali ještě méně, protože toho ledu bylo ještě více. Jako první šli kluci na přeskok u Kinského vyhlídky, kde jsme se zdrželi docela dlouho vymýšlením taktiky přeskoku. Nakonec jako první přeskočil Dáda (viz. *příložený snímek*), za ním pak Prcek a nakonec Jěňa. Můžu jenom říct, že přeskok byl velmi dlouhý a zezdola vypadal téměř nepřeskočitelně.

David Dáda Nehasil se právě odhodlal ke krkolomnému a dlouhému skoku. Na odrazišti i dopadišti byla vrstva sněhu a pod ní led. Bylo proto třeba dopadnout na břicho a ke skále se přichytit všemi končetinami jako chobotnice...

Poté jsme razili na další přeskok u Kyjovského hrádku, který byl lehčí a dokonce jsem ho absolvovala s Ivanem také.

Poté se ostatní snažili dalšími „akrobatickými výkony“ na dalších věžích, zatímco já se Zuzkou jsme se už jenom slunily. Ten den padlo 5 vrcholů a 5x Horám zdar.

Na závěr jsme navštívili ledovou jeskyni, kde turisté dávají mezi rampouchové krápníky svíčky a ledové království o to víc vyniká. V pět hodin jsme nasedali do auta a odjížděli jsme spokojení a unavení směrem do Děčína. Ledové šílenství jsme ve zdraví přežili a jsme natěšení na přicházející jaro a teplé vyhřáté stěny.

Foto © 2003 Vladislav Prcek Nehasil

Kavkazské střípky

malé doplnění článku „Kavkazský expres“

Daniel Hölzl
CAO Děčín

Pokud se někdo z vás chystá v nejbližší době navštívit zemi horolezcům zaslíbenou, věřím, že se vám těchto několik postřehů bude na cestách Východem hodit...

Azbuka:

Pokud ji zvládáte máte velké plus. Vše určitě zvládnete a neberou Vás jako západního turistu.

Letadlem:

Letá se na Tupolevch společnosti Pulkovo. Jsou hodně vytížené, ale jsou funkční. Lety jsou pro českou klientelu finálně dostupné.

Letištní haly:

Je zde bezpečno. Často zde chodí ozbrojené kontroly. Zkontrolují Vás, potom je klid.

Autobusy:

Doprava je vnitrostátní a mezinárodní. Každá může mít svoje nádraží. Autobusy jsou většinou staršího data výroby a uvnitř jsou dost špinavé. Jízdenku je možno zakoupit v pokladnách (je to zároveň rezervace) nebo přímo u řidiče. Zavazadla se dávají do nákladového prostoru (též špína a humus).

Vlaky:

V nočních vlacích, jsou běžně okrádání spáči. Ale to funguje i u nás.

Informace:

Ve vlakových a autobusových pokladnách lze získat informace o odjezdech a příjezdech. Pozor: na některých místech jsou pokladní domluvené s taxikáři a „mlžej“. Občas je jízdní řád i na vývěsce na zastávce.

Mapy:

Pokud je seženete na místě, mají měřítko 1 : 200 000. O menším měřítku si nechte zdát.

Maršrutky:

Dodávky s počtem míst 10 a malé autobusy. Mají licenci taxíku. Někdy mají vlastní trasu a jsou o málo dražší než

autobusy. Čekají až se naplní. Je možno domluvit i trasu dle vašeho přání. Připravte si více peněz.

Taxi:

Zavezou Vás kamkoli, jsou asi 10 krát dražší než autobusy. Je potřeba smlouvat cenu, ale rozumně. Pozor: Taxikáři mají různé finty a triky - není třeba jim hned uvěřit. Taxikáři prostě patří ke koloritu země.

Autostop:

Funguje velmi dobře (zadarmo ale není). Většinou řidič čeká finanční odměnu a je nejlepší ji domluvit už před jízdou. Vhodný je i dárek.

Cestovní doklady:

Platný pas, vízum. V Rusku registrace při vstupu do země: OVIR. Při pohybu na hranicích: Propusk. Voucher není potřeba.

Policie „Milicia“:

Milicia je pro turistu nepotřebná. Pokud se dostanete do těsné blízkosti, končí to kontrolou dokladů. V horším případě skončíte předvedením na služebnu. Pozor: Chovat se klidně. Je potřeba vyhodnotit situaci, zda mlčet, mluvit, platit nebo dárek. A mít štěstí! Mají vězení!

Armáda (pohraničníci):

Tip zní: Hned oslovit velitele a také s ním jednat. Mít respekt. Tuto složku nepodceňujte jak v jednání, tak i chování. Má velkou moc. Také mají vězení!

Fotografování:

Zákaz focení vojenských objektů, továren, mostů, nádraží, aj. Jinak povoleno nebo za úplatu. Na cestách jsou velmi oblíbené společná foto s místními.

Lidé:

Ve městech se mít na pozoru. Tak jako všude, lidé se dělí na špatné a dobré. Na vesnicích a v horách jsou většinou přátelštější. V turistických centrech jsou už prodáváci zvyklí na dolárky a kšeft.

Opilci:

Kolem nádraží je jich ve večerních hodinách mnoho. Vyhýbejte se jim, nevměšujte se do jejich častých rvaček. Nenechte se vyprovokovat jejich zájmem o Vás. Většinou je ten zájem v dobrém. Opilec někdy chce peníze, pokud bude vytrvalý, dejte mu ruble. Nerozmazlovat!

Český člověk:

Mají nás vcelku jako národ rádi. Určitě víc, než my (národ) je.

Politika:

Doporučuji: Při rozhovorech na cestách se nezaplétejte do rozhovoru o ruské politice a o politice Kavkazských republik! Pokud se dopustíte špatného názoru na věc, tak většinou velmi zhoustne „atmosféra“ a o jiných následcích raději nepišme.

Ubytování ve městech:

Spát se dá na autobusových nádražích (horní patro). Každý hotel má svoje vrátné (děžurné). K turistům se chovají dobře. Ubytování je solidní - čistota a klid.

Ubytování v horách:

Horské hotely jsou cenově dostupné a hlídané. Campy (alplagery) jsou většinou hlídané a levné. Spát někde v romantickém koutku přírody ve stanu - to zavání přepadením! To není sranda, ale tvrdá realita!

Měna:

Platí rubl (RUR). Je to asi 1:1 na naší korunu. Dolary jsou velmi v oblibě. Je potřeba, aby měly tisk co nejnovějšího data.

Nebyly poničené a zmuchlané. Ve větších městech ve směnárnách berou větší bankovky: od 50 dolarů nahoru. A na vesnicích se při placení hodí i „jednodolarovky“ (jsou vhodné i jako dárky). Při větší transakci se hodí i 10, 20 dolarů. Neukazujte větší množství peněz pohromadě, ale to přeci víte!

Potraviny:

Jsou přibližně stejných cen jako u nás. Sortiment je dle nabídky: trhy, pouliční prodej, krámky.

Pouliční prodej jídla:

Vše je jedlé, záleží na Vašem žaludku.

Nápoje:

Ve městech používat balenou vodu, v horách je pitná z říček a potoků. Chemická desinfekce je možná. Víme, že žaludeční problémy sejmou i drsnáky. V horách Rusové pijí vychlazené balené kysané mléko, ve vedru (žárka) opravdu osvěží.

Alkohol:

Je přibližně stejných cen a kvalit jako u nás. Pivo je většinou dobré a silné. Vodku kupovat jen kolkovanou.

Léky:

Ve velkých městech, dobře vybavené lékárny. Přibližně stejných cen jako v Čechách.

První pomoc:

Je bezplatná. Platí se léky a pobyt v nemocnici. Je dobré mít dobře vybavenou lékárnu, včetně stříkaček a jehel. V případě ošetření ji dát k dispozici lékaři.

Příjem ruského člověka :

Průměr: 4.000,- RUR za měsíc.

Poručík v armádě: 3.000,- RUR za měsíc.

Státní úředník: 5.000,- RUR za měsíc.

Jelcin: zdaněných 50.000 RUR za měsíc.

Nájem za 3+1: 2.500,- RUR za měsíc.

Boje o HORÁM ZDAR 2003!

Nahlédnutí do zákulisí letošních bojů o vrcholy.

Sestaveno podle příspěvků od jednotlivých autorů

Boj pokračuje...?

Vladislav Prcek Nehasil a **Karel Pískovcová fréza Bělina**. Dvě nejvýraznější jména letošního honu za Bergheily.. Za první měsíc a půl letošního roku se jim v neobyčejně krutých podmínkách a silném mrazu podařilo zdolat téměř stovku „neošetřených“ vrcholů (98 vs. 92). Prcek si „nahamounil“ zejména na pravém břehu Labe, Karel v Ostrově a Českém Středohoří.

A ostatní? **Pavel Pavouk Černý** nenechal nikomu Bělou; **Jan Jěňa Paul** ošetřil skály u Popelova, ve Žlebu vyfoukl pár kousků **Zdeňkovi Vaisharovi** anebo vypomáhal Prckovi; **David Nehasil** si přeskočil pro několik skalpů v Kyjově a Brtníkách; **Jiří Houba Chára** ukořistil pár vrcholů v Roklici a Jetřichovicích; své si v Žlebu oblezl **Pítr Laštovička**...

Nicméně, vzhledem k nezvykle tuhé zimě, nebude letos zřejmě výjimkou překvapení ve formě „Horám zdaru“ při zápisu do vrcholové knihy ani v dubnu nebo květnu.

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

(ALENA VAJSKA VAISHAROVÁ, PAVEL KÝSA BECHYNĚ, VLADISLAV PRCEK NEHASIL A WEBOVÉ STRÁNKY VRCHOLKY.CZ)

Srbská Kamenice a Všemily

Okenní věž - Sestupová cesta II

15.2.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Z masivu sestup žlabem a komínem na římsu a překrok na vrchol.

Kyjov

Loupežník - Placák 1

22.2.2003

David Nehasil, V.Nehasil, J.Paul

Z masivu přeskok přímo na vrchol.

Labské údolí – pravý břeh

Sluneční věž - Ke kormidlu na rejži IXc

8.9.2002

Václav Šatava, J.Havel

Koutem a po polici doprava k 1. kruhu, stěnou přímo ke 2. kruhu (smyčky). Převísem přes kruh ke 4. kruhu a vpravo za hranou podél trhlíny na vrchol.

Rájec

Dámská věž - Zvučné žebro VIII. RP VIIIb

31.5.1997

Andreas Lange, M.Großer, W.Lorenz

Vlevo od „Staré cesty“ stěnou přes díru ke kruhu. Šikmo vlevo žebrem ke 2. kruhu a stěnou přes pilíř na vrchol.

Vlkova věž - Jablečný květ VIIb

14.5.1997

Matthias Großer, L.Stollberg, A.Lange

V J stěně spárou na balkón, stěnou (kruh) a trhlínou přímo na vrchol.

Mravenčí věž - Hrana konfederace VIII

5.9.1997

Zdeněk Weingartl, J.Cach

Od 1. kruhu Staré cesty vpravo hranou přímo na vrchol.

Hrot - Nedělní varianta II

21.9.1997

Heinz Gliniorz, U.Gliniorz

Vpravo od Náhorní cesty žebírkem vpravo na velký balkón. Náhorní cestou na vrchol.

Jehlička - Náhorní cesta IV

17.8.1997

Uli Hoike

Náhorní stěnou přímo na vrchol.

Hrot - Pozdní slunce II

21.9.1997

Heinz Gliniorz, U.Gliniorz

Levou údolní hranou na velký balkón. Levou hranou nebo středem stěny na vrchol.

Jehlička - Jemná nit III

22.9.1997

Heinz Gliniorz, U.Gliniorz

2,5 m vpravo v polovině výšky nástupu Staré cesty údolní hranou k malému žeburu. Trhlinou vpravo a středem údolní stěny na vrchol.

Soví skála - Čeští bratři IV

28.9.1997

Heinz Gliniorz, U.Gliniorz

Z předskalí SV hranou přímo na vrchol.

POZNÁMKA:

Kromě dvou horkých (či spíše ledových) novinek z letošního února, otiskujeme i cesty staršího data dosud neuveřejněné.

STŘÍPKY..

Zimní táboření Horoklubu Chomutov

O víkendu z 11. na 12. ledna 2003 se uskutečnil již čtvrtý ročník zimního táboření Horoklubu Chomutov. Tentokrát na 965 m vysokém Velkém Špičáku u Kovářské. Současné mohli účastníci táboření bojovat o prestižní titul **Drsoň 2003**.

Kdo se chtěl letos ucházet o tuto cenu, ten musel absolvovat trasu Perštejn – Velký Špičák, navštívit řadu kontrolních stanovišť a přežít noc bez spacáku.

V Perštejně se v 9.00 hodin ráno schází dvanáct lidí a pes. Ráno je mrazivé a hospoda zavřená, tak zobra vyrazí na trasu. Pozdě po poledni v plné sestavě stojí u kapličky na Mědníku, na místě další předepsané kontroly. Vychutnávají nádherné rozhledy a s respektem hledí na ukrutně vzdálený Velký Špičák. Další povinnou kontrolou byl Hornický kámen, kam dorazili něco po čtvrté. Vystupují na vrchol a již za šera se vydávají zdotat závěrečnou část pouti.

Kolem šesté stojí na vrcholu Velkého Špičáku u dřevěného kříže. S určitými potížemi rozdělávají oheň a chystají se na dlouhou mrazivou noc. Před půlnocí nastal čas životního rozhodnutí – vzít či nevzít si spacák.

Ráno je zima vskutku příšerná. V noci teplota klesla pod -20°C . Drsoni tedy vykonali předepsanou rozcvičku ve sněhu do půl těla a pak se spokojeni odebrali na vlak do Kovářské.

Titul Drsoň 2003 získali:

Hanka Haňule Jaegerová,
Leoš LeToš Dvořáček, Vláda
Štork, Martin Košťur, Libor
Pelcman, Pavel Sendy Rohel,
Vláda Bráška Vlček, Pavel
Holeček, Petr Mladas Schnepf
a Jiří Tik Vlček.

**Všem DRSONŮM
gratulujeme!!**

S Ekvádorci v Rájci

„V sobotu 1. února jsem přijel po delší době do Ostrova. Nikdo z kluků nepřišel, ale na chalupě spali dva horolezci z Ekvádoru. A tak jsme je s Vaškem (správce chaty) vzali lézt do Rájce na Blížence. Na vrcholku byl sice sníh, ale jinak bylo slunečno. Na Blížence jsme vylezli cestou „Levý východní komín“. Sranda byla u zasněženého přepadu. To v Ekvádoru evidentně nemají. Po jeho zdolání jsme do vrcholové knihy společně zapsali „Horám zdar!“ a pod skálou popili horký grog.

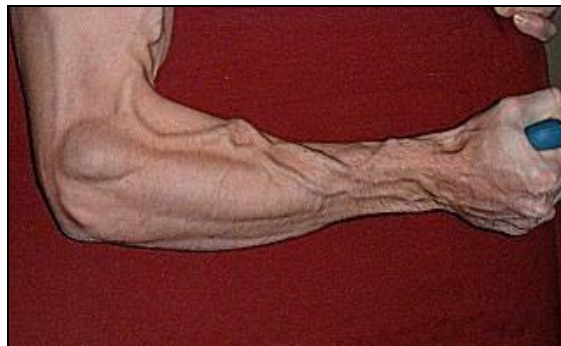
Večer jsme pak popíjeli na horolezecké chatě vínko a povídali o skalách. Když se nedostávalo slov, přišly na řadu i ruce a nohy. Byla fakt moc dobrá pohoda.“

PS: Mžoura slavil 1.2. v Ostrově narozeniny. Objevil se tam i Miloš Žbirka Burýšek.

Pavel Kýsa Bechyně

Zacvičme si

Letošní tuhá zima toho horolezcům ve skalách mnoho nedovolila. Mnozí z nich se proto alespoň intenzivně vrhli na diety, trénink na umělých stěnách či na posilování. Není divu, že se úspěch dostavil.

A tak, až první jarní paprsky dopadnou na jejich svalnatá těla, budou na děvčata pod skalami vesele blýskat nejen žebry, ale i nádherně vyřýsovaným svalstvem...

Jizerský člověk 2003

Další ročník akce Jizerský člověk 2003, pořádané HO Loko Liberec, proběhl dne 22.2.2003 v Oldřichovském sedle. Soutěž má dvě části – lezeckou, kde se hodnotí přežené cesty a společenskou, kde je hodnocena konzumace tekutin. Po čase startujícím zdaleka tak nepřálo, jako v předchozích ročnících. Přesto v lezecké části padly všechny rekordy minulých ročníků. Dvojice Doudleba – Čaloun rekordním výkonem 134,5 bodu nechala ostatní konkurenty daleko za sebou. V průběhu společenské části jim začala brutálně šlapat na paty dvojice Dlouhý – Kobrle. Letošní účast byla nebývalá, zúčastnilo se 18 lezeckých dvojic, bohužel nikdo z CAO Děčín.

Děk za zdárný průběh akce patří hlavnímu rozhodčímu a organizátorovi Pandovi. Za poskytnutí věcných cen organizátoři děkují HUDY sportu. Část prostředků na ceny uvolnil i předseda pořádajícího HO.

poř.	lezecká dvojice	oddílová příslušnost	body celkem
1.	Doudleba - Čaloun	HO UD - HO Loko Lbc	134,5
2.	Dlouhý - Kobrle	Komorní Výtah - HO Žel. Brod	131,5
3.	Šrek - Vlček	HO Loko Liberec	112

115. výročí slezání první věže!

Vážení kamarádi lezci, je to právě březen letošního roku 2003, kdy si připomeneme 115. výročí slezání první věže u nás v Českém Švýcarsku. Na věž zvanou Pevnost vylezli Carl Beck s bratry Maurerovými v roce 1888. Tento průkopnický čin odstartoval tradici trvající až do dnešní doby. Za oněch 115 let se mnoho změnilo a vystřídal se mnoho dobrých i průměrných lezců.

Proto přeji všem lezcům mnoho zdolaných vrcholů bez pádů, více kamarádství, úcty a příznivé počasí. Skalám a věžím, aby setrvaly ve stejném stavu.

Zdraví a přeje David Dáda Nehasil

Jěňa nedolétl...

Naraženým kotníkem skončil přeskok pro **Jana Jěňu Paula**. V úterý 25. února byl s **Davidem Nehasilem** „škodit“ ve skalách v Bielatalu. Přes dlouhodobě suché počasí, zůstává většina vrcholů, díky současným mrazům, pod sněhem, ledem či obojím. Přeskoky jsou často jediným možným způsobem, jak se na vrchol skalních věží dostat. A právě dvojkový Sprung na věž Mittelwandscheibe Jěňa nedotáhl a při následném pádu se mu noha zřejmě zamotala do lana. Dle MUDr.Trněného minimálně týden klid, nohu v elevaci a chladit, pokud nesplaskne, tak sádra. „Horám zdar“ klukům však neuniklo...

-vn-

Vejpřty za den

Těžko dneska vysledovat, kde se prvně zrodil nápad, vylézt na všechny věže určité oblasti. Faktem je, že do lezeckého povědomí nejvíce vstoupil „Landšmídův“ popis akce Ostaš za jeden den. Inspirování Miroslavem Šmídem zorganizovali také v CAO Děčín dvě podobné akce - „Celá Bělá“ a „Celý Rájec“.

V loňském roce přišli v Horoklubu Chomutov s nápadem přelézt během jediného dne **všechny cesty** ve Vějpřtech - v oblasti neprávem opomíjené. Nápad několik let zrál, až Leoš LeToš Dvořáček nahlásil pevný termín. Vějpřty obnáší 97 víceméně boulderových cest.

O půlnoci 21. dubna 2002 se pod skalami schází tři stateční. LeToš, Párek a Jakub, všichni z Horoklubu. Dobrá účast, mohlo to být i horší - s těmito slovy se vrhají na první cesty.

Kolem šesté hodiny večerní zbývá LeTošovi poslední cesta - obávaná Ambulance. Jeho spolulezcům ještě o něco víc. Ambulance se nakonec díky ulomenému klíčovému chytu nezdařila, ale i tak se lezci opravdu nezlákali. Letoš kromě Ambulance přelezl vše, tj. 96 cest. Párek jich přesápal 91 a nováček Jakub kolem 60 kousků. Kromě spousty zážitků, prolezených prstů a namožených svalů kluci obnovili veškeré zašlé značení nástupů a vyčistili několik cest od nežádoucích porostů.

To bylo tedy v loňském roce. Jak jste mnozí již zaregistrovali, i na letošek připravil předseda Horoklubu podobnou lahůdku pro náročné: „Komplet – Orasín“

Opět půjde o jediné - o přelezení všech cest během 24 hodin, ve významné skalní oblasti Krušných hor Orasíně.

Pokud máte pocit, že byste na podobné akci neměli chybět, vězte, že tato byla naplánována na sobotu 26.4.2003.

(Viz. pozvánka Komplet – Orasín.)

NPR Kaňon Labe

O tom, že CHKO Labské pískovce chystá vyhlášení Národní přírodní rezervace "Kaňon Labe" (stejný stupeň ochrany jako Národní park!) **Vláďa Nehasil** informoval již před více jak dvěma lety. Tehdy společně s hrstkou nelhostejných lidí vyznačil v Labáku přístupové cesty ke skalám, zatímco jiní lezci se jim vysmívali. Nyní ze strany „ochranářů“ hrozí, že tam, kde značené pěšiny nebudou, bude zakázán veškerý pohyb, tedy i nám lezcům...

Jak situace kolem NPR Kaňon Labe vypadá dnes, o tom přineseme čerstvé informace v dubnovém čísle CAO News.

Davy ve skalách

Nedávno jsem napsal komentář k článku Davy ve skalách na LEZCE.CZ. Protože se myslím dotýká i severočeského regionu, dovoluji si ho zaslat i do CAO News:

Re: **Davy na skalách**

Ano, ano, ano. Je to svatá pravda. Jsou místa, kde musíte stát frontu, než se dočkáte toho, že si vylezete svojí vyhlídnutou cestu. A pak jsou místa, kde stěží potkáte houbaře. Ale zavinili jsme si to sami! Když se řeší na oddílech a na svazu různé problémy (např. dojišťování cest, vzdálenosti kruhů, přístupy k cestám atd...), většina horolezců dělá, že se jich to netýká - já přeci jenom lezu. Také je zde ten problém, že se otevřely hranice a mladí horolezci si chtějí udělat stejně těžké a bezpečné cesty, jako to vidí jinde ve světě. Přitom jich spousta neumí založit ani smyčku do spáry nebo za hrot. Mělo by se v oddílech více dbát na základy a historii horolezectví.

Já osobně problém s frontami na cestách nemám. Zkuste třeba jiné oblasti např. Adršpach, Tokaň, Jetřichovice, Hřensko, Kyjov atd... Určitě si tam vyberete i tu svojí cestu. Výhoda těchto oblastí je ta, že zde lezce, kteří jsou líní udělat krok navíc, nepotkáte. A to je dobře. Představte si, že by jste je potkávali i tady!?

Pavel Bechyně Kýsa, 26.01.2003, 13:37

E-mail od Horáčka

Koncem února přišla krátká zpráva od **Honzý Horáčka**:

„Tak jsem měl tuhle nějaké nutkání napsat něco do CAO News, ale brzo mě to bohužel přešlo, tak zase nebude nic. Slunce už ohřívá skály, vysušuje louže a mě se začínají potit prsty nedočkavostí. O víkendu jsme byli s Pavoukem alespoň na Pantáku.“

Jinak předminulý víkend jsem byl v Chamonix, pokusit se vylézt na Mt. Blanc. Ale jak je poslední dobou mým zvykem, tak zase pytel. Zubačka pod nástup Normálky nejezdila, protože bylo moc sněhu. Vyjeli jsme tedy lanovkou na Midi. Tam se moji kámošce udělalo zle z vejšky a celou noc prozvracela. Takže ráno jsme sjeli lanovkou opět dolů a jeli domů - v pátek z Prahy tam a v pondělí už zpátky doma... Jinak tam byla v noci fakt dost kosa - dole v Chamonix -16°C, nahoře na Midi mezi -25°C až -30°C...

Tož Hore zdar a PĚKNÝ POČASÍ! Horáček“

HUDY oslavil narozeniny

Ve středu 27. února oslavil své narozeniny horolezec, závodník na motocyklech, majitel obchodní sítě se sportovním vybavením (abychom vyjmenovali alespoň to nejzákladnější) **Jindřich HUDY Hudeček**.

K početnému zástupu gratulantů se připojuje i redakce **CAO News**.

Hodně zdraví a spokojenosti!

Last SMS from Lapi

Hola Amigo! Po velmi, velmi tragické události (opustila mě FIFA – Sans Soucis), opouštíme Španělsko a jedeme domů. Počasí je stále krásné, čím dál lepší. Lezení je tady přímo slast. Vylezli jsme přes 60 těžkých cest (nejtěžší za 7a+) a také na vrchol Veleta 3.396 m n.m.

Ahoj v ČR!

Roman Lapi Goltsch.

(Fifa alias Fifinka byla Lapiho malá fenečka. Štěňátko neméně známé fenky Kavy, patřící Kláře Bělinové. Pozn. redakce.)

ŠUŠKÁ SE..

- Ø Že prý Milan Švarcik Černý prohání svojí motorku po Ostrově a Komárce jak Fitipaldi. Že by ladění formy před závody?
- Ø Že prý Horáčka stále nenechává v poklidu severní stěna Eigeru...

POZVÁNKA na III. MIRASŮV ŠVIH

Kde? Na náměstí v Benešově nad Ploučnicí

V kolik? V 9.00 hodin

Kdy? V sobotu 22. března 2003

Kudy? **TRASA A:** Benešov, St.Šachov, Velká Javorská (gulášek), Holany, Vlhošť, Husí cesta, Čap, Tisícák, Skalka, Blíževedly (hospůdka) a domů do Benešova

TRASA B: Fordem Tranzit (pro 6 lidí) na Skalku, pak Husí cesta, Čap, Tisícák, Skalka, Blíževedly (hospůdka) a Fordem Tranzit odvoz do Benešova

Cíl: Benešov v restauraci „Na novíně“ (pívo, kytara...)

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

březen - duben

individuální akce, jarní lezení, umělá stěna
(podrobnosti zatím nejsou k dispozici)

V průběhu celého roku zůstává možnost individuálních tréninků
v Boulder centru ve sportovní hale.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci
Hraniční buk od 20:00 hodin.

Informace na tel.:

413 373 101, 413 370 987, nebo mobil 606 277 274

Stanislav Feigl, předseda HK Varnsdorf

Komplet – Orasín

POZVÁNKA NA SPORTOVNÍ AKCI

Stejně jako v loňském roce na jaře ve Vejprtech, uskuteční se i letos obdobná akce. Jedná se o pokus o přeazení všech cest během 24 hodin, ve významné skalní oblasti Krušných hor – **Orasín**.

Podnik se uskuteční pod záštitou členů Quakerské sekce při **Horoklubu Chomutov**.

Pokud máte pocit, že byste na podobné akci neměli chybět, vězte, že tato byla naplánována na sobotu **26. dubna 2003**.

PS 1: Maglajz a elastáky nechte klidně doma!

PS 2: Akce se koná za každého počasí!

Za Quakery srdečně zve

Leoš Letoš Dvořáček

předseda Horoklubu Chomutov

VÝROČÍ

BŘEZEN 2003

- 4.3. Pavlína Sedliská
- 4.3. Anna Bodláková
- 6.3. Jan Jěňa Paul
- 7.3. Ivo Jeřábek
- 11.3. Luboš Jeřábek
- 12.3. Jana Jíchová
- 12.3. David Šedivý
- 15.3. Jan Josef Palivec
- 15.3. Radomír Souček
- 17.3. Jaroslav Uher
- 17.3. Vladislav Prcek Nehasil
- 18.3. Josef Klůs
- 21.3. Karel Kalibus Kruschina
- 23.3. Milan LittleBadMan Špatenka
- 27.3. Zdeněk Vaisharó Vaishar
- 29.3. Ivan Náhlík

*Všem oslavencům blahopřejeme
a přejeme hodně zdraví, úspěchů
a spokojenosti...*

ČEKÁ NÁS...

KALENDAŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- 8.3. **Alpinský pohár: SUMMITRUN** Závod na Sněžku
Valná hromada ČHS: VH svazu spojená s volbou nového VV, Praha.
- 15.-22.3. **Vysoké Tatry**, Zbojnická chata, lezení, turistika, zimní výcvik.
- 22.3. **Mirasův švih**, III. ročník cyklistické vzpomínkové akce. Pořádá KUR sport (viz pozvánka na akci)
- 13.4. **Cyklistická časovka na 100 km.** Jarní část, info Uher, Mišítková
- 15.4. **Cyklistická časovka do vrchu.** Jarní část, info Uher, Mišítková
- 19.4. **LEHKÁ NOHA.** Vystoupení brněnské skupiny v Ostrově.
- 26.4. **Komplet Orasín.** Akce pořádaná Horoklubem Chomutov. Lezecká dvacetičtyř hodinovka.

V příštím čísle

- Dokončení velkého rozhovoru s Láďou Ryskou.
- Ledy v Bezručově údolí v podání Jiřího Chosé Šťastného a jeho ženy Marušky
- NPR Kaňon Labe. Článek Vládi Nehasila o budoucnosti labského údolí
- Co nového v lezeckých oblastech – zprávy z jednotlivých skalních oblastí
 - Pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 2.4.2003!

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

DÍKY POCHOPENÍ MAJITELKY PANÍ DRAHOMÍRY MAKŮVKY ŘÍHOVÉ
ZŮSTÁVÁ ZATÍM MÍSTO A TERMÍN KONÁNÍ ODDÍLOVÝCH SCHŮZEK
NEZMĚNĚN: KAŽDOU PRVNÍ STŘEDU V MĚSÍCI OD 18.00 HODIN V
RESTAURACI U ŘÍHŮ. SNAD NÁM JIŽ POČASÍ DOVOLÍ VYUŽÍT
PROSTORY RESTAURAČNÍ ZAHRÁDKY :O)

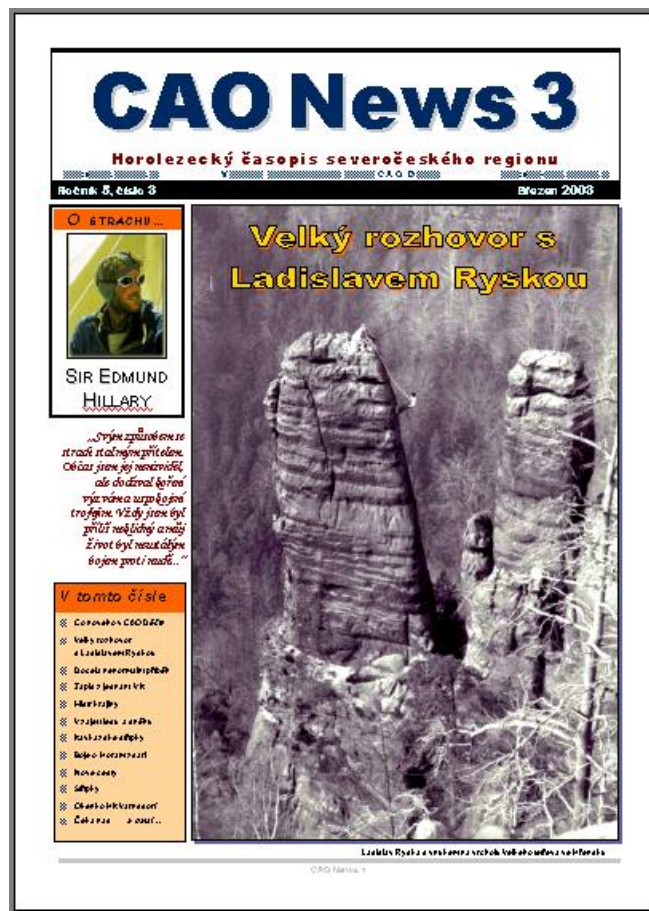
TERMÍN DUBNOVÉ SCHŮZKY JE STŘEDA 2.4.2003.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

Horám zdar!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Vítej jaro!

Jaro nám klepe na dveře. Zaplať Pánbů, jak se říká..

Zima byla dlouhá a milostivá k vyznavačům zimních radovánek, včetně ledového lezení. Rampouchů nám nateklo opravdu hodně. Dokonce i na místech, kde by to nikdo nečekal – třeba v opuštěných lomech mezi Kamýkem a Rovištěm, jak mi volal František Algena Mezera. Radoval se, že má svůj „soukromý“ rampouch a nemusí se o něj s nikým dělit.

Pro ty, kteří zimě příliš neholdují, to však byly tvrdé měsíce bez možnosti sáhnout si na pořádnou skálu (pokud se nesebrali a neutekli na JIH – do Francie, Itálie, Španělska...). Zbylo tak více času na plánování a objevitelské cesty.

Každý si najde to své a tak to má být.

Přeji Vám hodně sluníčka, hodně lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára